

STRANAC, DRVO, BICIKL

- „Hej, jesi li dobro?!“

- *Uh, odkud se sad ovaj stvorio?!*

Od nelagode još tješnje zagrlim stablo i jače priljubim lice uz grubu, vlažnu koru. Osjećam kako mi se u obraze urezuje njezin oštri reljef i zamišljam svoje lice nakon što ga odlijepim od drveta.

- *Izgledat ću k'o kakva stogodišnjakinja s Kavkaza... ma, ja ni ne znam kako one izgledaju... i odakle mi sad taj Kavkaz....zbilja mi svašta padne na pamet..... jooooj, kako da se sad okrenem, što da kažem?.....istinu?... neeee..... to ne mogu..... mislit će da sam skroz luda..... na licu mjesta će umrijeti od smijeha, a mene će optužiti za ubojstva iz nehata..... ma, fučka mi se.....ne znam ni ja njega, ni on mene.....ali ipak....zar je morao baš ovdje stati?....da bar produži...*

- „Čuješ li me? Što to radiš?“

Glas je mlad i zvuči uistinu zabrinuto. Ipak, čovjek mi ide na živce. Kako je samo uporan! I u tome da sazna zašto stojim usred šume na Tuškancu, ruku ovijenih oko drveta uz samu stazu, i u tome da mi govori „ti“ kao da smo zajedno išli još u vrtić ili barem u osnovnu školu. Ljutnja me ohrabri i ja odlučim ipak reći istinu. Polako spustim ruke, odmaknem se od stabla i okrenem u smjeru iz kojeg dolazi glas.

„Tip“ stoji na nizbrdici i pridržava crveni bicikl kojim se očito spuštao odozgo od Nazorove prema Dubravkinom putu i tako „nabasao“ na mene. Crn, visok, u ranim tridesetima i sudeći po punoj biciklističkoj spremi, sve od uskih crnih hlačica pa do žutocrne kacige, pravi sportski tip. A ja, evo, stojim pred njim u staroj, razvučenoj trenirci, vlažnoj i prljavoj od kore drveta, svjesna svojeg crvenog, izbrazdanog lica.

Ne bih li prikrla stid, dobacim mu prkosno poput djeteta uhvaćenog u krađi prekmeza:

- „Pa, grlim drvo, nije li to očito?“

- „Da, očito je.Samo je malo neobično. Nisam još nikoga vidio da to radi. Iskreno, pomislio sam da ti je pozlilo, pa sam htio pomoći. Ali sad vidim da si sasvim dobro i da je grljenje stabla samo posljedica činjenice da zbog svoje očito umilne naravi nemaš što drugo grliti.“

Kakav bezobraznik! Ovo zaslužuje adekvatni odgovor! I već zaustih reći nešto krajnje otrovno, kad Zgodni nastavi posve promijenivši ton:

-„Ali, zapravo....oprostite... s bica ste mi, onako u brzini, izgledali puno mlađe.....pa sam vas oslovio s „ti“.....ništa, drago mi je da ste dobro....“

Micek...pa, on je samo htio pomoći.....i mislio je da sam puno mlađa.... to mu ne bih smjela zamjeriti....zapravo, baš je simpa...

I ne bih li preduhitrila eventualne riječi rastanka, odgovorim i ja blago i pomirljivo:

-„Ma, u redu je...oprostite i vi...iznenadili ste me...nisam nikoga očekivala ovako rano... znam, izgledam kao luđakinja...mislim, grliti drveće nije baš uobičajeno.....ali... vi ste sigurno nekamo krenuli....ne bih vas htjela zadržavati.....“

U stvari, želim ga zadržati. Pod svaku cijenu i na neodređeno vrijeme. Shvatim to u trenutku, instinktivno i iracionalno. Ni za kakvo preispitivanje sad nema vremena. Treba djelovati. Lukavo zastanem, priželjkujući da će odgovoriti upravo ovako:

-„Ne, ne, ne zadržavate me...u stvari, baš me zanima...zašto tako zgodna djevojka grli stabla u subotnje jutro?“

-„Znate...znaš, može?“, on kimne i ja nastavim, „imam jednu prijateljicu, još od faksa.... cura je iz Splita.....a bavi se svim i svačim, alternativom, reikijem, zdravim životom, znaš što mislim?“

Zgodni me sluša ozbiljna lica, ali u očima mu prepoznajem nadolazeću provalu smijeha.

-„E, pa, Dijana kaže da je ovo, grljenje stabala, tamo kod njih pravi pokret. Ljudi svih dobi razmile se po Marjanu i svako malo možeš vidjeti i muško i žensko kako grli neko stablo. Tako se, kažu, prenosi energija iz prirode na čovjeka i obratno. A svakom čovjeku za emocionalnu ravnotežu treba navodno sedamnaest zagrljaja dnevno...stvarno ne znam tko je to izračunao, ali, eto, tako sam čula...Samo, gdje da nađem tolike zagrljaje svaki dan? Pa sam mislila, idem i ja probati. Na Sljeme mi se ne ide, nisam baš neki planinar. Na Jarunu stanujem, tamo bi me mogao vidjeti netko od susjeda. Neugodnjak. A Maksimir mi je predaleko. I tako, evo me ovdje. Ali, Tuškanac očito nije Marjan. Valjda je ono njihovo drveće drukčije od našega. Mislim, zbog klime. Ja sam od ovog zagrljaja samo mokra i zima mi je. Ako i jest neki prijenos energije, onda je ovom drvetu sada jaaaako toplo.“

Više nije izdržao. Prasne u smijeh, pa zarazi i mene.

Odjednom, naš se smijeh spaja, vrtloži i kotrlja šljunčanom stazom, udara u prozore pustog Gvozda, odbija se i onda dolje, iza zelene zavjese, sjeda za prazne stolove na terasi „Dubravkinog puta“.

-„Znaš što? Idemo odavde, vodim te negdje na čaj....i da, nisam se predstavio.... ja sam Marjan..... „

Smijemo se još glasnije. Kao da nam odgovara, negdje u šumi zalaje pas.

Sonja Kušec Mudri, Zagreb